

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תוכן עניינים

- א. כלי מצרף מה שבתוכו לקדש 2
- ב. הושיט אחד לבניהן ... צריך לכלי כלי מצרפו אין צריך לכלי אין כלי מצרפו..2
- ג. אין לך דבר שמטמא מאוירו אלא כלי חרס בלבד.....3
- ד. מהו לקמוץ מזה על זה צירוף דאורייתא או דרבנן.....3
- ה. שני מנחות שלא נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשירות ואם לאו פסולות ... בגושין המחולקין העשויין כמסרק...4
- ו. שני כלים ה"ד כגון קפיזא בקבא דאע"ג דעריבי מעילאי כיון דמיפסק מחיצתא דקפיזא מתתא ... כלי אחד דומיא דב' כלים כגון עריבתה של תרנגולין ואף על גב דמיפסקן מחיצתא הא נגיע.....5
- ז. טבול יום מבחויץ מהו כי תנן כלי מצרף ה"מ דנגע מגואי אבל מבראי לא או דילמא לא שנא תיקו 6
- ח. בעי רבא עשרון שחלקו ונטמא אחד מהן והניחו בביסא וחזר טבול יום ונגע באותו טמא מהו מי אמרינן שבע לו טומאה או לא 6
- ט. סדין טמא מדרס ועשאו וילון טהור מן המדרס ... באיזה מדרס נגע זה ... שאם נגע בו הזב טמא מנגע הזב ... מקמי מדרס דהויא טומאה חמורה על טומאה קלה 7
- י. בשני סדינין המקופלין ומונחין זה על זה וישב זב עליהן שהעליון טמא מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע מדרס ... התם בבת אחת 8
- יא. עשרון שחלקו ואבד אחד מהן והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון והרי שלשתן מונחין בביסא נטמא אבוד אבוד וראשון מצטרפין מופרש אין מצטרף נטמא מופרש מופרש וראשון מצטרפין אבוד אין מצטרף נטמא ראשון שניהם מצטרפין 9
- יב. וכן לענין קמיצה קמץ מן האבוד שיריו וראשון נאכלין מופרש אינו נאכל קמץ מן המופרש שיריו וראשון נאכלין אבוד אינו נאכל קמץ מן ראשון שניהם אינן נאכלין ... קומץ בדעתא דכהן תליא מילתא וכהן כי קמיץ אעשרון קא קמיץ.9

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

דרף כד.

א. כללי מצרף מה שבתוכו לקדש

אחת עשרה מעלות¹ עשו חכמים לקדש על התרומה כמבואר בהגינה דרף כ. והמעלה השביעית – אם מונחים² חתיכות הרבה בכלי אחד של קדש ונגעה טומאה באחת מן החתיכות, נטמאו כולן אף שלא נגעו בה, שהכלי מצרפן להיותן כאחת³.

אבל בתרומה מה שנגע בו טמא או פסול וכל השאר טהור⁴, וכל המעלות של דבריהם הם, ורמז יש למעלה זו בתורה כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת, אמרו חכמים כל מה שבכף הרי הוא כגוף אחד, אפילו מה שאין לו תוך מצרף מה שעליו לקדש, כגון שהיו צבורין על גבי הלוח או על גבי העור אף על פי שאין נוגעין זה בזה.

ב. הושיט אחד לביניהן ... צריך לכלי כלי מצרפו אין צריך לכלי אין מצרפו

וכבר התבאר הגינה דרף כד. שם היו שני הציבורין⁵ בתוך הכלי ודבר אחר ביניהן ונטמא אחד משניהן, אם היה הדבר שביניהן צריך לכלי כגון קמח וכדומה הכלי מצרפן ונטמא הכל, ואם אינו צריך לכלי כגון עץ ואבן לא

¹ רמב"ם הלכות מטמאי משכב ומושב פרק יג הלכה ה

² שם יב הלכה ז

³ ויש בזה פלוגתא דאמוראי בפסחים דף יט. דר' חנן אומר דצירוף דאורייתא דכתיב בנדבת הנשיאים כף אחת וגו' הכתוב עשה כל מה שבכף אחת, ור' יוחנן אמר צירוף דרבנן, ופסק הרמב"ם כר' יוחנן דהוא מרי דתלמודא. כס"מ שם

⁴ ואין להקשות דאם איתא דמדאורייתא מספקא לן אי הכלי מצרף או לאו כמו שיבואר להלן, למה בתרומה הקילו דאינו מצרף כלל די"ל משום דקרא דכף אחת בקדש איירי ובמילי אחרוני לא ידעינן. מעשה רקח שם.

⁵ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק יב הלכה ח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

נטמא אלא זה שננעה בו הטומאה בלבד⁶. וי"א⁷ שהאמצעי אינו מפסיק את החיבור שביניהם ושניהן טמאין, ורק את עצמו הציל לפי שאינו צריך לכלי.

ג. אין לך דבר שמתמא מאוירו אלא כלי חרס בלבד

אין כלי חרס מתמא אלא מאוירו⁸ או בהיסט הזב, ושאר כל הכלים שננעה בהן הטומאה נטמאו ואם נכנסה טומאה לאוירו ולא ננעה בהן הרי הם טהורין.

נמצא הטמא בכלי חרס⁹ טהור בכלים והטמא בכל הכלים טהור בכלי חרס, ומניין שאין כלי חרס מתמא אלא מאוירו שנאמר (ויקרא יא פסוק לג) כל כלי חרש אשר יפל מהם אל תזכו וגו' מתוכו הוא מתמא לא מאחוריו.

ד. מהו לקמוץ מזה על זה צירוף דאורייתא או דרבנן

⁶ ג"ל שדעת רבינו שאילו היה המפסיק ביניהם חצי עשרון אין הי"נ שהיה מצטרף אבל הכא במאי עסקינן בשדבר אחר שאינו סולת מפסיק ביניהם וזהו שכתב רבינו ודבר אחר ביניהם והשתא דברי רבינו מכוונים בלי שיבוש. כס"מ שם

⁷ דעת הראב"ד שם. ובירושלמי הניגה מבואר כהראב"ד שאומר שם נטמאת זו נטמאת זו האמצעית לא נטמאת ע"ש. הרי דרך האמצעית לא נטמאת. ורש"י במנחות דף כד. פי' דכשננע בזו האמצעית שא"צ לכלי לא נטמאו שנים שבצדדים, משמע דאלו נטמאת אחת מהצריכות לכלי, השני נטמאת ג"כ כהראב"ד. ועיין ערוך השולחן העתיד הלכות שאר אבות הטומאות סימן קמו ע"פ ז"ל דלא פליגי כלל, דוודאי אם האמצעית שייכות להענין אלא שא"צ לכלי כהך דמנחות שני חצאי עשרון של מנחה בכלי שייחדן למנחה וביניהן חצי עשרון אחר שא"צ למנחה מיהו ממינן הוא, שפיר אינו מפסיק ביניהם והשנים טמאים א"כ נגיעת הטומאה היתה בהאמצעית כפירש"י, אבל הרמב"ם מיירי שהפסיק ביניהם דבר שאינו שייך להענין כלל כמו עין ואבן וכיוצא בזה שפיר מפסיק דגם השנייה טהורה, אך א"כ ה"ל לפרש. ולכן נראה דהרמב"ם תפס כפשטיה דאין הכלי מצרפן והווי כמו שכל אחד מונח בכלי בפ"ע, ופשט הלשון משמע כן.

⁸ רמב"ם הלכות כלים פרק יג הלכה א

⁹ הרב כנסת הגדולה הביא משם הרשב"א ז"ל בתשובה סימן תקמ"ז דכלי חרס המצופין באבר דינן ככלי מתכות ליטמא מגבו ע"כ. ואני בעניי לא מצאתי דבר זה מבואר בהרשב"א שם שהרי כתב דאי לענין טומאה אין לנו עסק בזמן הזה לטומאה וטהרה של כלים ותשובתו שם אינה אלא לענין טבילה במקוה ולענין גיעולי גוים ופסקו הרב ב"י יו"ד סי' ק"כ ולא עוד אלא דמכמה משניות מוכח דהציפוי מבטל עיקר הכלי והוא גם הוא טהור כמ"ש רבינו לעיל פ"ד הל' ד' ופ"י הל' י"א וי"ד. מעשה רקח שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסנת מנחות

חלק העשרון¹⁰ בכלי אחד ואין חלקיו נוגעין זה בזה, ואין ביניהן מחיצה, הרי זה ספק¹¹ אם מצרף הכלי לקמיצה כיון שדין צירוף המנחה הוא מדרבנן, או אינו מצרף כיון שדין צירוף המנחה הוא מדאורייתא וכלי אינו מצרף מדאורייתא, לפיכך לא יקמוץ, ואם קמוץ לא יקטיר, ואם הקטיר הורצה, ולא יאכלו השירים.

אך אם חלק לשני כלים או שיש ביניהם מחיצה וקמוץ מאחד על חבירו פסול ודאי¹².

ה. שני מנחות שלא נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשירות ואם לאו פסולות ... בנושין המחולקין העשויין כמסרק

כבר התבאר לעיל דף כג: ששתי מנחות¹³ שלא נקמצו שנתערבו זו בזו, אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמו ומזו בפני כגון שנפלה זו בצד זה של כלי וזו בצד

¹⁰ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יא הלכה כג

¹¹ במרכה"מ הקשה א"כ האיך כתב רבנו הרי זה ספק וכו' דהא בודאי אינו מצרף לקולא לפי מה דקיי"ל צירוף דרבנן. וכן הביא במעשה רקח הלכות שאר אבות המומאה פרק יב הלכה ז שבש"מ מתנות כהונה בלשונות הרמב"ם ז"ל פ"א דפסולי המוקדשין הקשה כן, ועיקר תירוצו לחלק בין מומאה לקדשים עיין שם. ובמעשה רקח שם כתב דפסק דמעלה בקדש לעיל רבנן גזרו שהכלי מצרף מדרבנן אך מדאורייתא לא פסיקא לן בשאר מילי אם הכלי מצרף או לא, ולכך פסק רבינו גבי עשרון דהוי דאורייתא דהדבר ספק משום דבאמת הכי מוכח מהך סוגיא דהקמוץ ולא נימא דפליגי הסוגיאות אהדדי. ובמרכה"מ יישב שהוקשה לרמב"ם דמאי קמבעי ליה אי צירוף דאורייתא או דרבנן כיון דפלוגתא דאמוראי היא במס' חגיגה. ותו דאי ס"ד דפשיטא ליה לבעל הש"ס דבעינן במנחה לענין קמיצה צירוף כלי מדאורייתא א"כ הו"ל לבעל הש"ס במס' חגיגה לאותביה לר' יוחנן מהך ברייתא דשני מנחות שלא נקמצו ונתערבו וכו' ולסיועא לר' חנין הילכך מפרש רבנו דה"ק צירוף דאורייתא בעינן גבי מנחה לקמיצה שיהיה העשרון מצורף מדאורייתא הילכך כיון דס"ל לרב כהנא צירוף כלי דרבנן לא יקמוץ, או דלמא צירוף מנחה מדרבנן ושפיר הכלי מצרפו.

¹² תורת הקדשים יב. אות צ

¹³ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יא הלכה כט

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

זה ונשאר מהן כדי קומין שלא נתערב¹⁴, כשרות עצמו כשירות¹⁵, ואם לאו פסולות שנאמר¹⁶ (ויקרא ב פסוק ב) מְסֻלָּתָהּ וְלֹא מְסֻלָּתָהּ חִבְרָתָהּ.

שלא יביא עשרון בשני כלים ויקמוץ הא בכלי אחד דומיא דשני כלים קמוץ א"ל אביי דילמא

ו. שני כלים ה"ד כגון קפיזא בקבא דאע"ג דעריבי מעילאי כיון דמיפסק מחיצתא דקפיזא מתתא ... כלי אחד דומיא דב' כלים כגון עריבתה של תרנגולין ואף על גב דמיפסקן מחיצתא הא נגיע

היתה מחיצה¹⁷ מלמטה בכלי שיש בו עשרון של מנחה, וכן אם חקק מדה קטנה בתוך מדה גדולה ונתן חצי עשרון בפנימי וחצי עשרון בחיצון אף על פי שהוא מעורב מלמעלה לא יקמוץ, ואם קמוץ פסולה¹⁸.

¹⁴ ר"ב מנחות פ"ג מ"ג ופסקו בתורת הקדשים יא: אות ע ולא דמי לעירוב ב' דמים [זבחים פ"ח מ"ט] דשתיהן כשרות, ד"ל התם בכל שהוא מכל אחד שיש בהתערובות כשהגיע למזבח סני, אבל הכא בעינן קומין שלם מהמנחה עצמה. תפא"י במשנה שם

¹⁵ יש לתמוה לפמ"ש רבנו לעיל הכ"ג דצירוף הוה בעיא דלא אפשרה האיך כתב בפשיטות אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמו ומזו בפני עצמו כשרים ובגמ' אוקמוה בגושיין מחולקין העשויין כמסרק אבל במעורבין ממש הו"ל בעיא דלא אפשרה. ונראה ליישב דבמנחות דף ט' אפלגו ר' יוחנן וריש לקיש במנחה שחסרה קודם קמיצה אם יביא מתוך ביתו וימלאנה ולפ"ז לפי מה דקיי"ל כר' יוחנן דיביא מתוך ביתו וימלאנה ליכא למפשט מידי ממשנתנו דאע"ג דהך דמערב לא נגע מ"מ הך דנגע לא גרע מאלו מביא מתוך ביתו וממלאנה ובני ר' חייא דרצו לפשוט מהך מתני' בהכרח ס"ל כר"ל ודחה רבא לפי שיטתם דאפי' לר"ל איכא לאוקים בעשויין כמסרק וליכא למפשט מידי מהך מתני' מיהו אנן דקיי"ל כר"י שפיר אפי' מערב ממש נמי כשרות כל שיכול לקמוץ מכל אחד בפ"ע. מרכה"מ שם.

¹⁶ הכי דרשי' בתורת כהנים

¹⁷ שם הלכה כא כב

¹⁸ נראה שרבינו מפרש כגון קפיזא דקבא היינו שהיתה מחיצה מלמטה והוא מעורב מלמעלה ולהכי קרי שני כלים ופסול כלומר והתם משום דמפסקי מחיצתא מתתא מיהא פסול אבל הכא דליכא מחיצה כלל אפשר דכשר וכגון עריבת התרנגולים היינו שהוא חלוק מלמעלה ומעורב מלמטה ולהאי קרי כלי אחד וכשר. כס"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

ואם המחיצה¹⁹ היתה נמוכה שלא הגיע עד למעלה והסלת משני הצדדים נתערבה למעלה מן המחיצה בתוך הכלי יש מכשירין לקמוץ מבלי זה ויש פוסלין

היה הכלי חלוק במחיצה מלמעלה או שחקק מדה קטנה בתוך מדה גדולה ונתן חצי עשרון בפנימי וחצי עשרון בחיצון ומעורב מלמטה, קומץ ממנו.

ז. טבול יום מבחויז מהו כי תנן כלי מצרף ה"מ דנגע מגזאי אבל מבראי לא או דילמא לא שנא תיקו

מה שהתבאר לעיל שאם מונחים²⁰ חתיכות הרבה בכלי אחד של קדש ונגעה טומאה באחת מן החתיכות, נטמאו כולן אף שלא נגעו בה, שהכלי מצרפן להיותן כאחת. אם היו שני ציבורין בכלי והציבור האחד מחובר למים שאחורי הכלי ונגע טמא בציבור השני נטמאו שניהן בצירוף הכלי, ונטמאו המים²¹ שאחורי הכלי מהמת זה האוכל המחובר להן אף על פי שהן אחורי הכלי.

נגע הטמא במים שאחורי הכלי נטמא האוכל המחובר להן, והדבר ספק אם נטמא האוכל השני בצירוף הכלי או לא נטמא מהמת הצירוף.

ח. בעי רבא עשרון שחלקו ונטמא אחד מהן והניחו בביסא וחזר טבול יום ונגע באותו טמא מהו מי אמרינן שבע לז טומאה או לא

אוכל קדש²² שנטמא והניחו בכלי ובתוך הכלי אוכל קדש אחר טהור ואין נוגעין זה בזה, הטהור בטהרתו והטמא בטומאתו. שזה שהכלי מצרף היינו כשנגע הטומאה באחת בעת שהיתה בכלי, שהרי כאלו נגע בשניהן, אבל

¹⁹ תורת הקדשים שם ק ובזבח תודה שהוא מחלוקת רש"י והרמב"ם

²⁰ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק יב הלכה ז ט

²¹ פסק רבינו כבעיא ראשונה דטעמא מפני שאמרו בה את"ל חשיב לה כנפשט. כס"מ שם.

²² רמב"ם שם הלכה י

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרה היומי

מסנת מנחות

כשהאחת כבר נטמאת קודם שבאה אל הכלי אינה מטמאה השנייה. וכן אם האחת מונחת בכלי ונטמאת ואח"כ הניחו השנייה בכלי, ג"כ הטמא בטומאתו והטהור בטהרתו.

אולם אם בא טבול יום ונגע באוכל הטמא יש בדבר זה ספק אם נפסל הטהור מחמת מגע טבול יום מפני צירוף הכלי או לא נפסל²³, שלא נגע טבול יום אלא באוכל ששבע מן הטומאה ולא הוסיף לו כלום.

דף כד:

ט. סדין טמא מדרס ועשאו וילון טהור מן המדרס ... באיזה מדרס נגע זה ... שאם נגע בו הזב טמא מגע הזב ... מקמי מדרס דהויא טומאה חמורה על טומאה קלה

סדין שנטמא²⁴ במדרס בלבד וכגון שיש פשוטי כלי עץ או דברים שאין מטמאין מדרס מפסיקין. ואח"כ עשאהו פרוכת טהר מן המדרס, ומאימתי הוא טהרתו מן המדרס משיקשור בו הלולאות שהוא נתלה בהן כשאר הפרוכות²⁵.

²³ במל"מ הקשה והנה בעיא זו דרבא לא איפשיטא וכן כתב רבינו בפירקין אוכל קדש כו' יש בדבר ספק אם נפסל הטהור כו' ע"כ ומ"מ נראה דכיון דדין זה דצירוף כלי הוא מדרבנן נראה דאזלינן לקולא דספק דברי סופרים לקולא ואין חילוק בין ספק דמציאות לספק הלכה ולא ידעתי למה לא ביאר רבינו כאן גבי צירוף דאינו מצרף כיון דהוי ספק מד"ס. אולם לפי מה שהתבאר לעיל ספק הצירוף דאורייתא ודאי הצירוף דרבנן דלהכי גבי מנחה הוי ספק ולענין לטמא הוי ודאי ואם כן הכא על אף שמדרבנן לא נאמר דודאי מצרף אך מדי ספיקא לא נפקא לחומרא. ולכאורה נ"מ ברשות הרבים דספק טומאה ברשות הרבים טהור וכן להיפך ברשות היחיד דודאי טמא.

²⁴ רמב"ם הלכות כלים פרק כג הלכה י

²⁵ ופשוט דלענין שארי טומאות דבר תורה אזלינן להחמיר דלא אמרינן שבע טומאה ואם נגע שרץ במדרס הו"ל מדרס וטמא שרץ וא"כ אם עשאו וילון נשאר עליו טומאת שרץ ואין חילוק בין שנגע בו שרץ אחר שעשאו וילון או קודם שעשאו וילון אחר שנטמא מדרס לעולם נשאר טמא מגע שרץ ואין בזה רבותא כלל ושפיר השמיט רבנו סיום דרבי יוסי ודין שני סדינין דהא באמת קי"ל דאפי' בזה אחר זה וטומאה קלה אחמורה חיילא דבר תורה ואין אומרינן שבע טומאה להקל וזה מבואר מ"ש רבנו טהור מהמדרס ר"ל ולא משאר טומאה אפי' קלה. מרכה"מ שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרה היומי

מסנת מנחות

ואם נגע בו הזב²⁶ לפני שנטמא מדרס, למרות שטהר מן המדרס נשאר טמא במגע הזב²⁷. שכל דבר שנטמא טומאה קלה חל עליו עוד טומאה חמורה²⁸.

וכששתי הטומאות באות כאחד חלו שתיהם ולא אמרינן שבע ליה טומאה. לפיכך אם דרס עליו ערום או נעול בדבר שמטמא מדרס שבאה לו מדרס ומגע בבת אחת לא אמרינן שבע ליה טומאה למרות שטהר מן המדרס טמא במגע הזב

אבל אם שתי הטומאות הם שוות בין שיהיו קלות בין שיהיו חמורות הדבר ספק אם שבע ליה טומאה ואינם חלים בזה אחר זה וכן אם הראשונה היא חמורה והשניה קלה ספק הוא שמא אין השניה חלה. ולכן אם נגע בו הזב אחרי שנטמא מדרס לבר ועשאו פרוכת טהר מן המדרס וספק אם טהר ממגע הזב.

**י. בשני סדינין המקופלין ומונחין זה על זה וישב זב עליהן
שהעליון טמא מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע מדרס ...**

התם בבת אחת

שני סדינין²⁹ המקופלין ומונחין זה על זה וישב זב עליהן שהעליון טמא מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע מדרס שני סדינין המקופלין ומונחין זה על זה וישב זב עליהן אם הם זה ע"ג זה ממש אם כשישב הכביד על שניהם בבת אחת עליון ותחתון נטמאו מגע מדרס

ואם מכביד על העליון תחלה א"כ קדם לתחתון מגע למדרס לפי שכשנוגע בעליון נטמא משום מגע וטומאת מדרס לא מטמא תחתון עד שיכביד עליו

²⁶ מל"מ שם

²⁷ משום דטומאת מגע שייך גם בוילון מדשמש מתחמם בו. וה"ה בהיה בתחילה טמא ממגע טומאה אחרת. נשאר בטומאה ישינה גם אחר שנעשה ווילון. המפרשים ובתפארת ישראל [הלכתא גבירתא] מסכת כלים פרק כז משנה ח

²⁸ תימה על הרמב"ם שפסק בחיבורו בפכ"ג דכלים כר' יוסי ולא העתיק סוף דבריו אלא אם נגע בו הזב כו' משמע דאזיל לטעמיה בפירושו דקאי להבא וא"כ הוא פשוט ואיך יפרש גמרא דמנחות הנ"ל וצ"ע והכ"מ לא העיר בזה

²⁹ מל"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

וכשקדם טומאה קלה דטומאה המורה חלה עליו ולא אמרינן שבע ליה טומאה

ואם יש אויר בין הסדינין שמונחין על גבי קונדיסין זה למעלה מזה וישב זה על העליון עד שהכביד העליון שנגע בתחתון וכגון שפשוטי כלי עץ מפסיק בינו לסדינין ומשום כך בעליון קודם המדרס למגע, וספק אם חל מגע כיון ששבע טומאה ובתחתון באים בבת אחת שהכביד על העליון עד שהגיע לתחתון ונטמא מדרס מחמת הזב ומגע מדרס מן הסדין העליון ושניהם באים בבת אחת ובבת אחת אין אומרים שבע ליה טומאה וחלים שניהם

יא. עשרון שחלקו ואבד אחד מהן והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון והרי שלשתן מונחין בביסא נטמא אבוד אבוד וראשון מצטרפין מופרש אין מצטרף נטמא מופרש מופרש וראשון מצטרפין אבוד אין מצטרף נטמא ראשון שניהם מצטרפין

עשרון שחלקו ואבד³⁰ אחד מחלקיו והפריש חלק אחר תחתיו ונמצא האבוד והרי שלשתן מונחין בכלי אחד ואין נוגעין זה בזה, נטמא זה שאבד הרי הוא מצטרף עם חלק ראשון ונפסלו, וזה שהפריש אינו מצטרף אלא ישלים עליו.

נטמא המופרש, מופרש וראשון מצטרפין ונפסלו, וזה שנמצא אינו מצטרף עמהן, נטמא החלק הראשון הרי האבוד והמופרש תחתיו מצטרפין.

יב. זכן לענין קמיצה קמץ מן האבוד שיריו וראשון נאכלין מופרש אינו נאכל קמץ מן המופרש שיריו וראשון נאכלין אבוד אינו נאכל קמץ מן ראשון שניהם אינו נאכלין ...

³⁰ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יא הלכה כו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

קומץ בדעתא דכהן תליא מילתא וכהן כי קמיץ אעשרון קא קמיץ

וכן לענין קמיצה³¹, קמיץ מן הנמצא, שיריו עם החלק הראשון נאכלין, והמופרש אינו נאכל, קמיץ מן המופרש, שיריו והראשון נאכלין³² והנמצא אינו נאכל, קמיץ מן הראשון, שניהן אין נאכלין, לפי ששניהן שירים יתירים שהרי הן עשרון שלם ודומין למנחה שלא נקמצה שהיא אסורה.

³¹ שם הלכה כז

³² ברמב"ם לא כתב והראשון הלשון אינו מכוון דברישא משמע דווקא שירי דהמופרש נאכלין הא הראשון אינו נאכל ולבסוף מסיק דהנמצא אינו נאכל דמשמע קצת הא הראשון נאכל ובאמת כ"ה שם בש"ס בהדיא לכן נ"ל להגיה שכצ"ל שיריו והראשון נאכלים וכו'. הר המוריה שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

והיאך קרב הקומץ הזה והרי לפניו עשרון ומחצה³³, מפני שהקמיצה תלויה בדעת הכהן ובעת שקומץ אין דעתו אלא על העשרון בלבד, והרי החלקים אינן נוגעין זה בזה. ויש מבשירים³⁴ רק אם נגעו חלקיו זה לזה.

³³ דברי רבינו קשים להולמם הרבה הדא דלפי מ"ש בהל' כ"ג דיש לנו ספק אם הכלי מצרף לקמיצה או אינו מצרף לקמיצה מעתה איך כתב כאן דשייריו עם החלק הראשון נאכלין הרי כיון דיש לנו ספק הרי גזר לעיל דלא יאכלו השיריים ואיך פסק כאן דהשיריים עם החלק הראשון נאכלין וכן הקשה הרב חיים אבועלפיה ז"ל והניחה בצ"ע ועוד שכתב שהקמיצה תלויה בדעת הכהן ובעת שקומץ אין דעתו אלא על העשרון בלבד אם כן גם לעיל בחלק העשרון נימא הכי ויאכלו השיריים הן ותלמידי החריף רבי נתן נר"ו דקדק מלשון הגמ' דקאמר עשרון שחלקו והניחו בכיסא דמשמע שמתחילה חלקו ואח"כ הניחו חלקיו בכלי ולא ידע הכהן אם היא מנחה אחת או שתי מנחות ואמטו להכי לא תלינן בדעת הכהן ונשאר לנו הספק אם הכלי מצרף או לא משא"כ באידך דאבוד שמתחילה נתנם בכלי ושם חלקן דהכי משמע מלישנא דרבא דקאמר עשרון שחלקו ואבד אחד מהם דמשמע שתחילת חלוקו היה בכלי שרת ושוב נאבד האחד והפריש אחר תחתיו ושוב נמצא האבוד והחזירו לכלי כיון שהכהן ידע בכל זה ודאי שהוא מכוין לקמוץ מהעשרון דוקא כיון שהוא יודע וראה המעשה ודייק דברי רבינו נמי שכתב לעיל חלק העשרון בכלי אחד וכו' וכאן כתב סתם עשרון שחלקו לאשמועינן הדיוק הנ"ל דלעיל איירי בחלקו תחילה ושוב הניחו בכלי דאז אין תלוי בדעת הכהן שהרי לא ידע אם היא מנחה אחת או שתיים ואפשר שהוא סבור שהחלק האחד הוא שיעור עשרון. מעשה רקח אך באו"ש כתב אף על גב דלעיל בהלכה כ"ג פסק דספק אם מצרף הכלי לקמיצה כו', ולא יאכלו השיריים, והכא סבר דעל עשרון מועיל הקמיצה ומקמירו ושיריו נאכלין. משום דשם שהיה יכול לחבר הכל בשעת קמיצה לעיסה הדא והניחן מחולקין ספק אם הכלי מצרף, אבל כאן שלא היה יכול לחברן לעיסה הדא, דיהי' עשרון ומחצה, וריבה סולתה פסולה, לכן דעתו בשעת קמיצה על עשרון שלם, ומצטרף אעפ"י שאינן נוגעין זל"ז, וכיו"ב אשכחן בחלה פ"ד (ירושלמי חלה פ"ד ה"א), בשאין לה מקום ללוש כו', היה לה מקום ללוש, פירוש להשני קבין בעיסה אחת, והיא עושה אותן בשני מקומות (אף שהן בעריבה אחת) מקפדת היא, יעו"ש היטב. ודונמת סברא זו איתא בפ"ק דחגיגה (דף ט' ע"א) בשגמר היום כו', דכיון דהי' לו שעות להקריב ולא הקריב לא חלה על השאר שם חגיגה, יעו"ש ודוק. וכן בעירובין דף מ"ט ע"א, דמליין למנא ואייתר כו'.

³⁴ בתורת הקדשים שם יב: אות ש ועיי"ש בזבח תודה משום קושית האחרונים הנ"ל מצירוף כלי והביא שכן הקשה בקר"א ונשאר בצ"ע.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL1l7K9ciPjB873YPB8kBu>

